

Д кр
4-59

Людмила Чижова



Бабусина
КАЗКА

11
ср. аб

№ 2015

Л КР
4-59

Людмила Чижова.

Моїм онукам Олені та Насті.

БАБУСИНА КАЗКА

ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Миколаївська область
Бібліотека для дітей
ім. В. О. Давидова

м. Миколаїв
1994 р.

389040

ЛЮБІ ДІТИ!

Ці віршики я писала для вас і про вас. Сподіваюсь, що вони вам сподобаються.

Моя щира сердечна вдячність Миколаївському кабельному телебаченню за допомогу у виданні моєї збірки «Бабусина казка».

Автор Людмила ЧИЖОВА.

РАНОК

СІЄТЬСЯ КРІЗЬ ЛИСТЯ
СЯЙВО ЗОЛОТИСТЕ,
ГОЛУБІІ ТІНІ
В СРІБНІМ МЕРЕХТІННІ.

СОНЦЕ ВИГЛЯДАЄ,
КВІТИ ПРИЛАСКАЄ.
ЛІСОВІ ДОРІЖКИ
ПІДМАЛЮЄ ТРІШКИ.

І НА ПЕРЛИ-РОСИ
ПРОМІНЬ ПЕРЕНОСИТЬ.
ВИП'Є ПРОМІНЬ РОСИ,
ПАХНУТЬ МЕДОНОСИ.

ВІТРУ ГОЛОСОЧКИ
ВДАРЯТЬ У ДЗВІНОЧКИ
ДЗЕЛЕНЬ-ДЗЕНЬ, ДЗЕЛЕНЬ-ДЗЕНЬ:
ДОБРИЙ РАНОК, ДОБРИЙ ДЕНЬ.



ДЕ ПОДІВСЯ СОН

КОЖЕН ДЕНЬ ПИТА АНТОН:
— МАМО, ДЕ ПОДІВСЯ СОН?
ТІЛЬКИ Я ЗАКРИЮ ОЧІ —
СНИТЬСЯ ВІН МЕНІ ЩОНОЧІ.
ТІЛЬКИ ОЧІ ВІДКРИВАЮ —
ДЕ МІЙ СОН — І САМ НЕ ЗНАЮ.
МАМО, МАМО, ЗДОГАДАВСЯ.
ВІН В ПОДУШКУ ЗАХОВАВСЯ.
ВДЕНЬ НЕХАЙ ТАМ ВІДІСПИТЬСЯ,
НІЧЧЮ ЗНОВУ БУДЕ СНИТЬСЯ.



МИ МАЛЮЄМО

ПОСИДИ, МАЛЕНЬКИЙ,
ПОМОВЧИ, ХОЧ ТРИШКИ.
Я ОСЬ НА ПАПЕРІ
НАМАЛЮЮ РІЖКИ.

НАМАЛЮЮ ЖОВТІ
З РИСКАМИ ОЧИЦІ.
ЩОБ ВОНИ НА ТЕБЕ
ТА МОГЛИ ДИВИТЬСЯ.

НАМАЛЮЮ НІЖКИ
І МІЦНІ КОПИТЦЯ,
А ТОБІ ВЖЕ СМІШНО,
БІЛЬШЕ НЕ СИДИТЬСЯ.

ТУТ ОСЬ ДОМАЛЮЮ,
ПОТІМ ТУТ ПІДПРАВЛЮ.
НА КІНЕЦЬ РОБОТИ
ХВОСТИКА ОСТАВЛЮ.

ЙОГО НАМАЛЮЄМ
ТВОЄЮ РУКОЮ,
КОЗЕНЯ ВЕСЕЛЕ
БУДЕ В НАС
З ТОБОЮ.



ЛИС ПІВНИКА МАЛЮВАВ

ЛИС ВОРОТА ФАРБУВАВ
І НА ТИХ ВОРОТЯХ
ПІВНИКА НАМАЛЮВАВ
У ЖОВТИХ ЧОБОТЯХ.
НА ЗЕЛЕНИХ ГІЛОЧКАХ,
В ЗОЛОТОМУ ПІР'ЯЦІ,
ТА, ЯК ЖАР, ГРЕБІНЕЦЬ,
ТАМ ТАКИЙ МОЛОДЕЦЬ!
ПІШОВ ПОТІМ ПІВНИКА ПОГУКАВ:
— ПОДИВИСЯ, ЧИ Я ГАРНО ЗМАЛЮВАВ.



СЕСТРИЧКА

Я ВЕДУ СЕСТРИЧКУ
ЗА МАЛЕНЬКУ РУЧКУ,
ЇЙ ВСЬОГО ТРИ РОКИ,
РАЯ НЕВЕЛИЧКА.
ДУЖЕ НЕСЛУХНЯНА
ВИРОСТА СЕСТРИЧКА.
ЯК ІШЛИ ПО КЛАДЦІ,
ВОНА ВПАЛА В РІЧКУ.
Я ЗАХОДЖУ В ВОДУ
І СЕСТРИЧКУ ЛАЮ:
— НУ В КОГО ВДАЛАСЬ ТИ
ТАКА ВРЕДНА, РАЮ!
НАМОЧИЛА ПЛАТТЯ,
МОКРІ ЧЕРЕВИЧКИ!
Я СТОЮ І ПЛАЧУ,
ДУЖЕ ЖАЛЬ СЕСТРИЧКИ.
В ДИТСАДКУ ПИТАЮТЬ:
— ЩО ЦЕ З ВАМИ СТАЛОСЬ?
І ЗІТХАЄ РАЯ:
— ЦЕ МИ ВДВОХ КУПАЛИСЬ.



ТРИ ТАНЮШІ

ТРИ ТАНЮШІ В ДИТСАДКУ
ХОДЯТЬ ГОРДО У ГУРТКУ:
ЇМ ПОШИЛИ МАМИ
СУКЕНКИ З КВІТКАМИ.
СУКЕНКИ ДЛЯ СВЯТА,
ОЙ, РАДІ Ж ДІВЧАТКА.
ТА Й САМІ Ж ТІ ДІТИ,
РОЗЦВІЛИ, МОВ КВІТИ.

СВЯТО В ДИТСАДКУ

В ДИТСАДКУ СЬОГОДНІ СВЯТО,
ПОСПІШАЄМО ВІТАТИ,
БО У ГАЛОЧКИ ТА ЖЕНІ
ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ.
ЇМ СПЕКЛИ ПИРІГ СВЯТКОВИЙ
І ВЕЛИКИЙ, І ЧУДОВИЙ.
ДВА МИКОЛИ ТАНЦЮВАЛИ,
ОЛЯ ПІСНЮ ПРОСПІВАЛА,
А МАЛІ ЮРАСЬ І ВІТЯ
ПОДАЛИ ДІВЧАТКАМ КВІТИ.
ПОТІМ ЗА СТОЛИ МИ СІЛИ
І ПИРІГ СВЯТКОВИЙ З'ЇЛИ.
ВИ, ДІВЧАТКА, МОЛОДЦІ,
ІМЕННИЦІ.

ХМАРИНЧИНІ СЛЪОЗИ

ВИТКАЛА ХМАРИНА
ГОЛУБУ ТКАНИНУ,
ЩОБ СУКЕНКУ МАТИ
НА ВЕСНЯНІ СВЯТА.
ТА ВІТЕР НАПАВ,
ТКАНИНУ ПОРВАВ.
ХМАРИНКА ЗАПЛАКАЛА.
ІЗ ТИХ СЛІЗ, ЩО КАПАЛИ,
ВИРОСТАЛИ НА ГОРБІ
КВІТИ ГОЛУБІ.

У КВІТНІ

ЙДЕ ВЕСЕЛИЙ МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ,
КВІТНУТЬ КВІТОНЬКИ ПРИВІТНІ.
ГОЛУБІ, ЧЕРВОНІ, СИНІ
ПОНАД РІЧКОЮ В ДОЛИНІ.
З БІЛИХ ГАЛОНЬЦІ ХУСТИНА,
ІЗ СИНЕНЬКИХ СПІДНИЧИНА,
А З ЧЕРВОНИХ ЧОБІТКИ,
З ГОЛУБЕНЬКИХ КІСНИКИ.



У ІВАНКА ДИВО-САНКИ

ГАРНІ САНКИ, ДИВО-САНКИ
У МАЛЕНЬКОГО ІВАНКА.
І КАТАЄТЬСЯ ХЛОПЧИНА
ІЗ САМІСІНЬКОГО РАНКУ.

ШУБКА З ЧОРНОЇ ВЖЕ БІЛА,
РУЧЕНЯТА ЗАДУБІЛИ.
МАМА КЛИЧЕ НА ОБІД,
ТА ТРИМАЄ МІЦНО ЛІД.

МАЛЕНЬКА ОЛЕНКА

ПЛАКАЛА ГІРКО У ЛУЗІ ОЛЕНКА,
БО ВОНА В МАМИ ЩЕ ДУЖЕ МАЛЕНЬКА.
ЗРАНКУ ГУЛЯТИ ВОНА ВІДПРОСИЛАСЬ,
БЛИЗЬКО ВІД ХАТИ ЗОВСІМ ЗАБЛУДИЛАСЬ.
УЖЕ Й ВЕЧОРІЄ, І ХОЧЕТЬСЯ ЇСТИ,
І НІЖКИ БОЛЯТЬ — ДОВЕЛОСЯ ПРИСІСТИ.
А ТРАВИ У ЛУЗІ ХОЧА І МАЛЕНЬКІ,
ТА ВСЕ Ж ТАКИ ВИЩІ ВОНИ ВІД ОЛЕНКИ.
— ОЙ МАМО-МАТУСЯ, — ГУКАЄ ОЛЕНКА,
— НУ ДЕ Ж ТИ? ЗНАЙДИ СВОЮ ДОНЬКУ
МАЛЕНЬКУ.



ПРО ДМИТРУСЯ І ГАРБУЗА

ЙШОВ СТАРЕНЬКИЙ ДІДУСЬ,

НІС ВЕЛИКИЙ ГАРБУЗ.

А НАЗУСТРІЧ КОТИВСЬ

П'ЯТИРІЧНИЙ ДМИТРУСЬ.

— МЕНІ МАМА СКАЗАЛА

НЕ СИДІТИ БЕЗ ДІЛА,

ВАМ НА ПОМІЧ, ДІДУСЮ,

ПОСПІШАТИ ВЕЛІЛА.

І ДИВУЄТЬСЯ МАМА —

ЙДЕ СТАРЕНЬКИЙ ДІДУСЬ,

А НА НІЖКАХ КРОКУЄ

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ГАРБУЗ.

ДЕ Ж ПОДІВСЯ ДМИТРУСЬ?



ЮРКО І ГАВА

Є У НАШОГО ЮРКА
ЧОРНА-ЧОРНА ГАВА,
МЕТУШЛИВА І ЮРКА
В ХЛОПЧИКА ЗАБАВА.
ЗРАНКУ ОЧІ ВІДКРИВАЛА,
ПОТІМ ПІР'Я ПОПРАВЛЯЛА,
ДАЛІ, ДЛЯ ГОДИТЬСЯ,
БОВТАЛАСЬ В ВОДИЦІ.
МАМА СЕРДИЛАСЬ: «НУ, ДОКИ
БУДУ МАТИ Я МОРОКУ?»
А ЯКЩО НАДВІР ПРОГНАТИ?
ШКОДА — БУДЕ ЗАМЕРЗАТИ.
ЮРА ВИРІШИВ: «Я, МАМ,
В ДИТСАДОК ЇЇ ВІДДАМ».
В КОВДРУ ГАВУ ЗАМОТАВ
І З ПЛАЧЕМ ПОПРЯМУВАВ.
ДОБРЕ ГАВІ В ДИТСАДКУ
У ДІТЕЙ В ЗООКУТКУ.



ХОРОША РОБОТА

МАЄ ХОРОШУ РОБОТУ НАШ ПЕТРИК:
ВПЕРТО РОЗМОТУЄ НОВУ ШКАРПЕТКУ.
П'ЯТКА ГОЛЕНЬКА НАРЕШТІ З'ЯВИЛАСЬ,
ЗОВСІМ ВЖЕ МАЛО РОБОТИ ЛИШИЛОСЬ.
ПОКИ ЩЕ МАМА НЕ ПОМІЧАЄ,
ПЕТРИК ШВИДЕНЬКО СПРАВУ КІНЧАЄ.

НАПРАЦЮВАЛИСЯ

Я В ДВОРІ САДИВ КЛЕНОК,
ПОМОГАВ МЕНІ ДРУЖОК.
ДЕРЕВЦЕ Я ПОЛИВАВ,
ПЕС СВІЙ ХВІСТ НАЗДОГАНЯВ.
ОЙ НАПРАЦЮВАЛИСЯ...

ТИГРИК

А ПО НАШІЙ, ПО КІМНАТІ
ХОДИТЬ ТИГРИК ПОЛОСАТИЙ.
КІГТІ ГОСТРІ, САМ ВУСАТИЙ.
ЦІЛУ НІЧ СТОІТЬ НА ЧАТАХ
І ТРЕМТЯТЬ В НОРІ МИШАТА.
ТІЛЬКИ ДОНЯ КРИКНЕ: «КИЦЮ!»
СТРІМГОЛОВ ДО НЕЇ МЧИТЬСЯ,
МОЛОКО П'Є З РУК У ТАНІ
І МУРҚОЧЕ НА ДИВАНІ.

Ч Е П У Р У Ш К А

А КИЦЮНЯ-ЧЕПУРУШКА,
ДОБІЛА ВІДМИЛА ВУШКА.
ЛАПКАМИ СТЕЛИЛАСЯ,
ХВОСТИКОМ УКРИЛАСЯ.
У КЛУБОЧОК ЗАКРУТИЛАСЯ,
ЗРАЗУ СПАТИ ЗАХОТИЛОСЯ.

Г Р И Б О Ч О К

ЗАХОВАВСЯ ГРИБОЧОК
ПІД СТАРЕНЬКИЙ ЛИСТОЧОК.
ПІД ТОРІШНІЙ І ЧОРНЕНЬКИЙ,
САМ МАЛЕСЕНЬКИЙ-МАЛЕНЬКИЙ.
ЗВІДТИ ХИТРО ПОЗИРАЄ,
ЯК ПЕТРУСЬ ГРИБИ ЗБИРАЄ.



ВЕДМЕЖАТКО ХОЧЕ СПАТИ

ВЕДМЕЖАТКО ТРЕ ОЧЕНЯТА,
ЙОМУ ДУЖЕ ХОЧЕТЬСЯ СПАТИ.
ЩОБ М'ЯКА ПІД ГОЛІВКУ ПОДУШКА,
ЩОБ УКРИТИСЬ ПО САМІЇ ВУШКА.
БУДИТЬ МАМА-ВЕДМЕДИЦЯ СИНА:
— ПОСПІШАЙ, ВЖЕ ДОСТИГЛА МАЛИНА.
ВІДІСПИШСЯ, БО ДОВГА ЗИМА,
А МАЛИНИ ЗИМОЮ НЕМА.

Я ВЖЕ ВЕЛИКИЙ

— ПРАВДА, МАТУСЮ, Я ВЖЕ ВЕЛИКИЙ?
— ВЕЛИКИЙ, ВЕЛИКИЙ, СИНОЧКУ.
ЛЕДЬ БІЛЬШ ВІД ГРИБОЧКА
І МЕНШ ЧОБІТОЧКА.



ЮРЧИК ШОФЕР

ЮРЧИК З МАМОЮ І ТАТОМ
САМОСКИД ВЕДЕ ЗАВЗЯТО.
ВИСТУПАЄ ДУЖЕ ЧИННО,
А СЛІДОМ БІЖИТЬ МАШИНА.
ЗАБОЛІЛИ В ЮРИ НІЖКИ:
— МАМ, ВІЗЬМИ НА РУКИ ТРІШКИ.
НА РУКАХ ШОФЕР ДРІМАЄ,
ТАТО САМОСКИД ТРИМАЄ.

Н І Ч

ХОДИТЬ НІЧ ТИХЕНЬКО,
ДІТОЧКАМ МАЛЕНЬКИМ
СНИ ЗА РУКУ ВОДИТЬ.
СНИ ДІТЕЙ КОЛИШУТЬ:
— ТИХШЕ, ДІТКИ, ТИХШЕ...
НІЧ МАЛЮЄ ЗОРІ,
СНИ ЧЕКА НА ДВОРІ.
ВЖЕ ВЕРТАТИ ЧАС.



БАБУСИНА КАЗКА

СПАТИ ВКЛАДАЛА ВНУЧКУ БАБУСЯ.
— Я ХОЧУ КАЗКУ — ПРОСИТЬ НАСТУСЯ.

КАЗКУ ПРО ЗИМУ, ЗЕЛЕНУ ЯЛИНКУ,
І ПРО СНІГУРОНЬКУ — ПРО ВЕСЕЛИНКУ.

ПРИМОВКЛА БАБУСЯ НА ХВИЛЬКУ ЄДИНУ
І КАЗКУ ТАКУ ОСЬ ПОЧУЛА ДИТИНА:

У ТЕМНОМУ ЛІСІ, У ЦАРСТВІ ГЛУХОМУ
РОСЛА ДУЖЕ ГАРНА ЯЛИНОЧКА В НЬОМУ.

А ЦАРСТВОМ ЗАВІДУВАВ ДІД-СНІГОПАД,
СУВОРИЙ, ХОЛОДНИЙ, У ШУБІ ДО П'ЯТ.

ЗІБРАВ ВІН ВІТРИ І МОРОЗИ ПРЕЗЛІ,
ВСЕ СНІГОМ ЗАСИПАВ ПУХКИМ НА ЗЕМЛІ.

У ТЕМНИЙ КУТОК, У САМІСІНЬКУ ХАЩУ,
СХОВАВ ВІД УСІХ ВІН ЯЛИНКУ НАЙКРАЩУ.

А ЩОБ ТУ ЯЛИНКУ ІЗ ЛІСУ ДОБУТИ,
ПОТРІБНО МІЦНОМУ, ХОРОБРОМУ БУТИ.

ПРОЙТИ ДВА СТРАШНИХ ЗАЧАРОВАНИХ КОЛА...
ЩЕ Б КАЗКА ЛУНАЛА, ТА ВНУЧКА ЗАСНУЛА.

БАБУСЯ ПОПРАВИЛА КОВДРУ КАРТАТУ
І В ДРУГУ КІМНАТУ ПІШЛА СПОЧИВАТИ.

І ДИВНЕЄ-ДИВО ПРИСНИЛОСЬ ДИТИНІ:
ІДЕ НОВИЙ РІК, А НЕМАЄ ЯЛИНИ.

БАБУСЯ СУМУЄ І МАМА, І ТАТО —
НЕ БУДЕ У НИХ БЕЗ ЯЛИНОНЬКИ СВЯТА.

ЗІБРАЛАСЯ НАСТЯ, ВЗУЛАСЬ ШВИДЕНЬКО,
ОСВІТЛЮЄ ШЛЯХІЙ ЛІХТАРИК МАЛЕНЬКИЙ.

А В ТЕМНОМУ ЛІСІ, У ХАЩАХ ХОЛОДНИХ
ВИЮТЬ ВОВЧИСЬКА СТРАШНІ І ГОЛОДНІ.



ДІВЧИНКА ДОВГО БРЕДЕ БЕЗ ДОРОГИ,
ЗАПЛУТАЛАСЬ ЗОВСІМ, ЗАМЕРЗЛА У НОГИ.

СТОМИЛАСЬ, А СНІГ ВСЕ ГЛИБОКИЙ НАВКОЛО.
НАСТЯ ПЕРШЕ ПРОЙШЛА ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО.

ЗЕЛЕНІ ОЧИЩА ЛЯКАЮТЬ НАСТУСЮ,
ВОНА ІМ КРИЧИТЬ: «А Я ВАС НЕ БОЮСЯ!»

ЛИШ БЛИМНУВ ЛІХТАРИК, ВОВКИ ПОЛЯКАЛИСЬ.
ТАК ПРУДКО ПОБІГЛИ, ВІДРАЗУ СХОВАЛИСЬ.

РВУТЬ ВІТИ ОДЕЖУ, МОРОЗ ІЇ КОЛЕ —
ВЖЕ ДРУГЕ ПРОЙШЛА ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО.

ХОЧ ВАЖКО — БІЖИТЬ, ТРЕБА ЇЙ ПОСПІШАТИ,
БО ВДОМА ЧЕКАЮТЬ І МАМА, І ТАТО.

АЖ ВРАНЦІ ПОБАЧИЛА ГАРНУ ГАЛЯВИНУ
І ЯЛИНКУ НА НІЙ, МОВ НАМАЛЬОВАНУ.

А ПІД ЯЛИНКОЮ В ПІЖМУРКИ ГРАЄТЬСЯ
ВЕСЕЛА СНІГУРОНЬКА З БІЛИМИ ЗАЙЦЯМИ.

НАСТУСЯ ПОГЛАДИЛА ГІЛЛЯ ПУХНАТЕ
І ЖАЛЬ ЇЙ ЗРОБИЛОСЬ ЯЛИНКУ РУБАТИ.

СТОІТЬ І СУМУЄ, І МАЛО НЕ ПЛАЧЕ,
ТУТ РУКИ ЧИІСЬ ОБІЙМАЮТЬ ЗА ПЛЕЧІ.

АЖ ТО ДІД МОРОЗ, БОРОДА В НЬОГО СРІБНА:
— Я БАЧУ ТОБІ ДОПОМОГА ПОТРІБНА.

ЗА ТЕ, ЩО ЖАЛІЄШ ЯЛИНКУ РУБАТИ,
Я ДАМ ТОБІ ІНШУ ДЛЯ МАМИ І ТАТА.

ТИ ХОЧ МАЛЕНЬКА, А ДУЖЕ ХОРОБРА
І СЕРЦЕ У ТЕБЕ, ДІВЧИНКО, ДОБРЕ.

МАХНУВ ДІД МОРОЗ РУКАВОМ ЧАРІВНИМ —
КРАСУНЯ-ЯЛИНОЧКА СТАЛА ЗА НИМ.

ЧУДОВА ЯЛИНКА, НАЙКРАЩА У СВІТІ,
ТАНЦЮЮТЬ МАЛЕНЬКІ СНІЖИНКИ НА ВІТТІ.

СНІГУРОЧКА ТАКОЖ ЇЇ ПРОВОДЖАЛА,
ЗАЙЧИКИ ЛАПКАМИ ДОВГО МАХАЛИ.

НАСТЯ ГУКНУЛА: — «Я БУДУ ЧЕКАТИ,
ВАС, ЛЮБІ ДРУЗІ, ДО МЕНЕ НА СВЯТО!»

ПРОКИНУЛАСЬ НАСТЯ І ТРЕ ОЧЕНЯТА:
ЧИ ДІЙСНІСТЬ, ЧИ КАЗКА, ЯК ЇЇ РОЗГАДАТИ.

В КІМНАТІ НА САМОМУ ВИДНОМУ МІСЦІ
ЯЛИНОЧКА СЯЄ В КАЗКОВІМ НАМИСТІ.

ЩЕ ПАХНЕ МОРОЗОМ І ЛІСОМ ЯЛИНКА,
НА ГІЛОЧКАХ БІЛІ МАЛЕНЬКІ СНІЖИНКИ.

ВСЕ, ЯК В ТІЙ КАЗЦІ, ЩО НІЧЧЮ НАСНИЛАСЬ,
НАВІТЬ СНІГУРОНЬКА В ГОСТІ З'ЯВИЛАСЬ.

ВСМІХАЮТЬСЯ МАМА, БАБУСЯ І ТАТО:
МИ БУДЕМО ВСІ НОВИЙ РІК ЗУСТРІЧАТИ.

